

UZASADNIENIE

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu nie zasługuje na uwzględnienie.

Według art. 385¹ § 1 k.c., niedozwolonymi są te postanowienia umowy, które kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, o ile nie zostały uzgodnione indywidualnie i nie są postanowieniami określającymi w sposób jednoznaczny główne świadczenia stron. Trzeba podkreślić, że wymieniona w klauzuli generalnej przesłanka indywidualnego uzgodnienia nie ma jednak znaczenia przy przeprowadzaniu abstrakcyjnej kontroli postanowienia z wzorca umownego, bez względu na to, czy wzorzec był, czy też nie był, zastosowany przy zawieraniu jakiejś konkretnej umowy. Kontrola ta dokonywana jest ex ante i obejmuje jedynie wzorzec, nie zaś konkretną umowę.

W ocenie Sądu, zakwestionowane przez powoda postanowienie, zawarte w pkt 1 rozdziału „Reklamacje” stosowanego przez stronę pozwaną wzorca, o treści: „W przypadku stwierdzenia uszkodzenia przesyłki, fakt ten należy zgłosić przewoźnikowi, rozpakować ją i spisać w jego obecności protokół zniszczenia. Tylko w tym przypadku uznajemy reklamację wynikłą z tytułu wad powstałych podczas transportu”, nie spełnia przesłanek niedozwolonego postanowienia umownego.

Zgodnie z art. 545 § 1 k.c., sposób wydania i odebrania rzeczy sprzedanej powinien zapewnić jej całość i nienaruszalność; w szczególności sposób opakowania i przewozu powinien odpowiadać właściwościom rzeczy. Z kolei § 2 stanowi, że w razie przesłania rzeczy sprzedanej na miejsce przeznaczenia za pośrednictwem przewoźnika, kupujący obowiązany jest zbadać przesyłkę w czasie i w sposób przyjęty przy przesyłkach tego rodzaju; jeżeli stwierdził, że w czasie przewozu nastąpił ubytek lub uszkodzenie rzeczy, obowiązany jest dokonać wszelkich czynności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności przewoźnika. Wskazana regulacja znajduje zastosowanie do sprzedaży konsumenckiej. Zgodnie z art. 535¹ k.c., przepisy o sprzedaży stosuje się do sprzedaży konsumenckiej w takim zakresie, w jakim sprzedaż ta nie jest uregulowana odrębnymi przepisami, natomiast art. 1 ust. 4 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. nr 141, poz. 1176) stanowi, że do sprzedaży konsumenckiej nie stosuje się jedynie przepisów art. 556-581 k.c.

Przywołany powyżej przepis art. 545 § 1 k.c. nawiązuje do - wyrażonej w art. 354 k.c. - konieczności współdziałania wierzyciela i dłużnika w wykonaniu zobowiązania. Ponadto wskazuje on na obowiązki sprzedawcy i kupującego związane z wykonaniem umowy sprzedaży, w szczególności, gdy przedmiot umowy jest dostarczany przez przewoźnika. Z przedmiotowej regulacji wynika, że w tym ostatnim przypadku kupujący jest obowiązany do zbadania przesłanej mu rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy przesyłkach tego rodzaju oraz do dokonania wszelkich czynności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności przewoźnika, gdyby w czasie przewozu nastąpił ubytek lub uszkodzenie rzeczy, co może polegać np. na sporządzeniu protokołu reklamacyjnego, opisującego stwierdzone nieprawidłowości. Dodatkowo należy zaznaczyć, że z chwilą wydania rzeczy sprzedanej przechodzą na kupującego korzyści i ciężary związane z rzeczą oraz niebezpieczeństwo przypadkowej utraty lub uszkodzenia rzeczy (art. 548 § 1 k.c.). Dochowanie przez kupującego wspomnianych aktów staranności jest niezbędne, aby sprzedawca mógł dochodzić ewentualnych roszczeń od przewoźnika. W myśl art. 74 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. Prawo przewozowe (Dz. U. z 2000r. nr 50, poz. 601 t.j.), jeżeli przed wydaniem przesyłki okaże się, że doznała ona ubytku lub uszkodzenia, przewoźnik ustala niezwłocznie protokolarnie stan przesyłki oraz okoliczności powstania szkody. Przewoźnik wykonuje te czynności także na żądanie uprawnionego, jeżeli twierdzi on, że przesyłka jest naruszona (ust. 1). Jeżeli po wydaniu przesyłki ujawniono ubytek lub uszkodzenie nie dające się z zewnątrz zauważyć przy odbiorze, przewoźnik ustala stan przesyłki na żądanie uprawnionego zgłoszone niezwłocznie po ujawnieniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od dnia

odbioru przesyłki (ust. 3). Natomiast w świetle art. 76 ustawy, przyjęcie przesyłki przez uprawnionego bez zastrzeżeń powoduje wygaśnięcie roszczeń z tytułu ubytku lub uszkodzenia, chyba że:

- 1) szkodę stwierdzono protokolarnie przed przyjęciem przesyłki przez uprawnionego,
- 2) zaniechano takiego stwierdzenia z winy przewoźnika,
- 3) ubytek lub uszkodzenie wynikało z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa przewoźnika,
- 4) szkodę nie dającą się z zewnątrz zauważyć uprawniony stwierdził po przyjęciu przesyłki i w terminie 7 dni zażądał ustalenia jej stanu oraz udowodnił, że szkoda powstała w czasie między przyjęciem przesyłki do przewozu a jej wydaniem.

W doktrynie podnosi się, że niewykonanie przez kupującego obowiązku zbadania rzeczy zgodnie z § 2 art. 545 k.c. wywołuje dwa negatywne dla niego skutki, mianowicie: po pierwsze – daje sprzedawcy możliwość podniesienia zarzutu, że uszkodzenie lub zniszczenie rzeczy nastąpiło po jej wydaniu, a więc już po przejściu ryzyka przypadkowego zniszczenia lub utraty rzeczy na kupującego i po drugie – pozwala sprzedawcy zwolnić się od odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę w takim zakresie, w jakim niezbadanie rzeczy spowodowało utrudnienie lub uniemożliwienie mu dochodzenia roszczeń od przewoźnika bądź ubezpieczyciela.

Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że zakwestionowane postanowienie wymaga od konsumenta dochowania aktu staranności poprzez zbadanie stanu przesyłki w chwili jej doręczenia oraz sporządzenie protokołu zniszczenia w obecności przewoźnika w przypadku stwierdzenia jej uszkodzenia. Wbrew sugestiom powoda, postanowienie to nie pozbawia konsumenta prawa do złożenia reklamacji ogóle (np. w przypadku wystąpienia wady ukrytej), czy dochodzenia roszczeń na podstawie ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z tytułu niezgodności towaru z umową. Ostatnie zdanie kwestionowanego zapisu precyzuje bowiem, że wypełnienie przez klienta wskazanych obowiązków stanowi warunek uznania jedynie reklamacji z tytułu wad powstałych podczas transportu. Tym samym, w ocenie Sądu, zaskarżona klauzula nie może być uznana za sprzeczną z dobrymi obyczajami i naruszająca interesy konsumentów.

Z powyższych względów, na podstawie art. 385¹ § 1 k.c., Sąd oddalił powództwo.

Podstawę prawną wydania wyroku zaocznego na posiedzeniu niejawnym stanowił przepis art. 339 § 2 i art. 479¹⁸ § 2 k.p.c.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym zarządzone na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

Wobec, wynikającego z art. 96 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zwolnienia powoda od kosztów sądowych, w braku podstaw do obciążenia pozwanego tymi kosztami, Sąd orzekł o przejściu opłaty od pozwu na rachunek Skarbu Państwa, jak i poniesieniu przez Skarb Państwa kosztów publikacji wyroku.

SSO Ewa Malinowska